

Събраха са до 300 души. Когато премгнаха 3 месеца, то правителството захвана да дава на новите войници по една рубля на месецътъ и обикновенно ъдене, каквото ъдатъ сичките други солдати. Нашите войници бѣха оскърбени и незадоволни. Скоро са появи и друга причина. Единъ отъ професорите имъ, Драгашевичъ, когато чель въ класътъ землеописанието, рѣкалъ: »До дѣто са говори »помози богъ«, до тамъ е скърбеска земя. Солунъ е въ Стара-Сърбия. България са намира само отъ Търново до Варна.« Когато нашите младежи чуле това, то са оскърбиле още повече. Захванаха да дохождатъ почти сѣки день при мене и да ми са оплакватъ. — »Байо Панайоте! Сърбското правителство не мисли добро на българете. Защо ни е дало такива професори, които сѣятъ раздори и неудоволствия между назе, т. е. между скърбете и българете?« — »Не слушайте вие кое-какви фантази и лудори; но гледайте да изучите военните науки и да бѣдете способни и достойни мъже за освобождението на нашето отечество. Драгашевичевите думи сѣ само единъ скънъ, който нѣма никакво значение. Не азъ, не Драгашевичъ и не вие ще да рѣшиме кой е скърбинъ и кой е българинъ, а самиятъ народъ, който населява тая земя. Освѣнъ това, вие сте дошле не да дѣлите балканскиятъ полуостровъ, а да са учите. Ако е Драгашевичъ лудъ, то трѣба ли и вие да бѣдете луди?« Нашите младежи по-омекнѣха мажко, но скоро са появиха нови раздори и несжгласия. Дойде Марта. Момчета явиха на правителството, че ако то нѣма намѣрение да воюва противъ турците, то да ги пусне да са вжрнатъ въ Ромѣния. Военниятъ министръ имъ